

Proč mluvíme ve frazémeh? Kde se berou? Kdy a jak se je člověk naučí používat a hlavně jim rozumět, když se to ve škole neučí? Odpověď je nasnadě: poslechem od rodičů a svých blízkých, čtením knih, ze slovníku... Sama jsem byla cestou metrem svědkem zajímavé příhody, která mi tuto otázku také částečně zodpověděla.

Babička „četla“ nahlas komiks své asi pětileté vnučce a strhující příběh doplňovala poznámkami, co je na příslušném obrázku zobrazeno. Vnučka sledovala příběh a babičku bez dechu a beze slov, ale jenom do té doby, než babička přečetla bublinu hlavního hrdiny:

„Počkej, kapitáne, já ti to **vrátím i s úroky!**“ – frazém, který každý český mluvčí běžně používá a rozumí mu. Reakce vnučky byla okamžitá a bezprostřední: Co?

Babička bleskurychle a bez váhání odpověděla: „Ještě mu k tomu něco přidá.“ Jak celý příběh skončil, nevím, protože jsem bohužel musela přestupovat, abych se včas dostala na pracoviště a pokračovala ve zpracovávání automatické identifikace frazémů v textech mluveného korpusu.